

Een officier en een heer

Julia Quinn bij Boekerij:

Bridgerton

De ongetrouwde hertog

De verliefde graaf

Een vorstelijk aanbod

Een nobel streven

De hand van de gravin

Een royale vergissing

De edele opdracht

Een man van stand

Voor altijd en eeuwig

Rokesby

De onuitstaanbare erfgenaam

Een officier en een heer

JULIA QUINN

EEN
OFFICIER EN
EEN HEER

ISBN 978-90-225-9514-5

ISBN 978-94-023-1840-1 (e-book)

ISBN 978-90-528-6464-8 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Girl with the Make-Believe Husband*

Vertaling: Karin Breuker

Omslagontwerp: © Richard Jenkins Photography

Omslagbeeld: © bij Barbara

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2017 by Julie Cotler Pottinger

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Nana Vaz de Castro,
die een beweging heeft gestart.
Het is waarschijnlijk een goede zaak dat ik Bob's
Ovomaltine-milkshakes
niet in de Verenigde Staten kan krijgen.*

*En ook voor Paul.
Het is vrij ironisch dat ik
over een fictieve echtgenoot schreef
terwijl jij drie maanden bezig was
de Mount Everest te beklimmen.
Maar die berg is echt. Jij bent echt.
Wij zijn echt.*

*Manhattan Eiland**Juni 1779*

Zijn hoofd deed pijn.

Correctie: zijn hoofd deed verschrikkelijk veel pijn.

Maar het was moeilijk te zeggen wat voor soort pijn het was. Misschien was hij door zijn hoofd geschoten met een musketkogel. Dat leek aannemelijk, gezien zijn huidige locatie in New York (of was het Connecticut?) en zijn huidige functie als kapitein in het leger van Zijne Majesteit.

Er was een oorlog aan de gang, voor het geval men dat nog niet had opgemerkt.

Maar dit gebons, dat voelde alsof iemand op zijn schedel beukte met een kanon (nee, niet met een kanonskogel, maar met een echt kanon) leek erop te wijzen dat hij was belaagd met een stomper voorwerp dan een kogel.

Misschien met een aambeeld. Dat van de tweede verdieping naar beneden was gevallen.

Maar als men het van de zonnige kant bekeek, leek een pijn zoals deze erop te wijzen dat hij niet dood was, wat ook aannemelijk leek, gezien dezelfde feiten die hem ervan hadden overtuigd dat hij misschien door zijn hoofd was geschoten.

Die eerdergenoemde oorlog... mensen gingen wel degelijk dood.

Met verontrustende regelmaat.

Dus hij was niet dood. Dat was mooi. Maar hij wist ook niet precies waar hij was. De voor de hand liggende volgende stap was zijn ogen open te doen, maar zijn oogleden lieten zo veel licht door dat hij beseftte dat het midden op de dag was, en hoewel hij de dingen graag van de figuurlijke zonnige kant bekeek, was hij er vrij zeker van dat de letterlijke versie daarvan oogverblindend zou zijn.

Dus hij hield zijn ogen dicht.

Maar hij luisterde wel.

Hij was niet alleen. Hij kon niet echt een gesprek onderscheiden, maar er drong een laag gezoem van woorden en activiteiten tot hem door. Mensen liepen rond, zetten voorwerpen op tafels en trokken misschien een stoel over de vloer.

Iemand kermde van pijn.

Hij hoorde voornamelijk mannenstemmen, maar er was ten minste één dame in de buurt. Ze was zo dichtbij dat hij haar kon horen ademen. Ze maakte weinig geluid wanneer ze haar taken uitvoerde, die, zoals hij algauw beseftte, onder andere inhielden dat ze zijn dekens om hem heen instopte en met de rug van haar hand aan zijn voorhoofd voelde.

Hij vond die kleine geluidjes prettig: de bijna onhoorbare mmm's en zuchtjes, waarvan ze waarschijnlijk niet eens wist dat ze ze maakte. En ze rook lekker, een beetje naar citroen en een beetje naar zeep.

En een beetje naar hard werk.

Hij kende die geur. Die had vroeger ook om hem heen gehangen, zij het meestal slechts kort, want hij stonk meestal al snel naar zweet.

Maar bij haar was die geur meer dan aangenaam. Misschien een beetje aardachtig. Hij vroeg zich af wie ze was, dat ze zo toegewijd voor hem zorgde.

‘Hoe is hij vandaag?’

Edward hield zich stil. Deze mannenstem was nieuw, en hij wist niet zeker of hij wilde dat iemand al wist dat hij wakker was.

Hoewel hij niet goed wist waarom hij deze aarzeling voelde.

‘Nog hetzelfde,’ kwam het antwoord van de vrouw.

‘Ik maak me zorgen. Als hij niet snel wakker wordt...’

‘Ik weet het,’ zei de vrouw. Er klonk een lichte irritatie in haar stem, die Edward merkwaardig vond.

‘Is het je gelukt hem wat bouillon te laten drinken?’

‘Maar een paar lepels. Ik was bang dat hij zich zou verslikken als ik hem meer zou geven.’

De man maakte een vaag goedkeurend geluid. ‘Herinner me even. Hoelang is hij nu zo?’

‘Een week, meneer. Vier dagen voordat ik aankwam, en drie daarna.’

Een week. Edward dacht hierover na. Een week betekende dat het nu... maart was? April?

Nee, misschien was het pas februari. En dit was waarschijnlijk New York, niet Connecticut.

Maar dat verklaarde nog steeds niet waarom zijn hoofd zo verduiveld veel pijn deed. Hij had kennelijk een of ander ongeluk gehad. Of was hij aangevallen?

‘Is er helemaal geen verandering?’ vroeg de man, hoewel de dame dat net nog had gezegd.

Maar ze was blijkbaar veel geduldiger dan Edward, want ze antwoordde met een rustige, heldere stem: ‘Nee, meneer. Geen enkele.’

De man maakte een geluid dat niet echt een grom was. Edward vond het onmogelijk om het te interpreteren.

‘Eh...’ De vrouw schraapte haar keel. ‘Hebt u nog nieuws van mijn broer?’

Haar broer? Wie was haar broer?

‘Ik vrees van niet, mevrouw Rokesby.’

Mevrouw Rokesby?

‘Het is bijna drie maanden,’ zei ze zacht.

Mevrouw Rokesby? Edward wilde echt dat ze op dat onderwerp terugkwamen. Voor zover hij wist was er maar één Rokesby in Noord-Amerika, en dat was hij. Dus als zij mevrouw Rokesby was...

‘Ik denk,’ zei de mannenstem, ‘dat u uw energie beter kunt besteden aan de verzorging van uw echtgenoot.’

Echtgenoot?

‘Ik verzeker u,’ zei ze, en daar was de lichte irritatie weer, ‘dat ik uitermate trouw voor hem heb gezorgd.’

Echtgenoot? Noemden ze hem haar échtgenoot? Was hij getrouwd? Dat kon niet. Hoe kon hij getrouwd zijn zonder zich dat te herinneren?

Wie was deze vrouw?

Edwards hart begon te bonzen. Wat voor de duivel gebeurde er met hem?

‘Maakte hij daarnet een geluid?’ vroeg de man.

‘Ik... ik denk het niet.’

Ze kwam snel in beweging. Handen raakten hem aan, eerst zijn wang, toen zijn borst, en hoewel ze duidelijk bezorgd was, was er iets geruststellends, iets onweerlegbaar goeds in haar bewegingen.

‘Edward?’ vroeg ze. Ze pakte zijn hand en streek een paar keer zachtjes met haar vingers over zijn huid.

Hij zou moeten reageren. Ze was bezorgd. Welke heer deed niet alles om het leed van een dame te verlichten?

‘Ik vrees dat hij voor ons verloren is,’ zei de man, veel minder zachtzinnig dan Edward op zijn plaats vond.

‘Hij ademt nog,’ zei de vrouw, met een ijzige stem.

De man zei niets, maar hij had haar blijkbaar medelijdend aangekeken, want ze zei het nog eens, luider dit keer.

‘Hij ademt nog.’

‘Mevrouw Rokesby...’

Edward voelde haar vingers om zijn hand verstrakken. Toen legde ze haar andere hand erbovenop en ze liet haar vingers licht op zijn knokkels rusten. Het was een soort omhelzing, piepklein, maar Edward voelde het tot in zijn ziel.

‘Hij ademt nog, kolonel,’ zei ze op rustige, vastberaden toon. ‘En zolang hij ademt, zal ik hier zijn. Ik kan Thomas misschien niet helpen, maar...’

Thomas. Thomas Harcourt. Dát was de connectie. Dit moest zijn zus zijn. Cecilia. Hij kende haar goed.

Of niet. Hij had de dame nooit daadwerkelijk ontmoet, maar hij had het gevoel dat hij haar kende. Ze schreef naar haar broer met een ijver die in het hele regiment door niemand werd geëvenaard. Thomas ontving twee keer zo veel post als Edward, terwijl Edward vier broers en zussen had en Thomas maar één.

Cecilia Harcourt. Wat deed zij in hemelsnaam in Noord-Amerika? Ze hoorde in Derbyshire te zijn, in dat kleine stadje waar Thomas zo dolgraag uit weg wilde. Het stadje met de warme bronnen. Matlock. Nee, Matlock Bath.

Edward was er nog nooit geweest, maar hij vond het charmant klinken. Niet zoals Thomas het beschreef, natuurlijk. Hij hield van het drukke stadsleven en popelde om in dienst

te gaan en zijn dorp te verlaten. Maar Cecilia was anders. In haar brieven kwam het kleine stadje in Derbyshire tot leven, en Edward had het gevoel dat hij zelfs haar burens zou herkennen als hij er ooit op bezoek ging.

Ze was grappig. Mijn god, ze was zo grappig. Thomas moest altijd zo hard lachen om haar brieven dat Edward hem uiteindelijk dwong ze hardop voor te lezen.

Toen, op een dag dat Thomas zijn antwoord zat te schrijven, onderbrak Edward hem zo vaak dat Thomas ten slotte zijn stoel naar achteren schoof en hem zijn pen toestak.

‘Schrijf jij haar maar,’ had hij gezegd.

Dus dat deed hij.

Niet alleen, natuurlijk. Edward zou nooit rechtstreeks naar haar hebben geschreven. Dat zou hoogst ongepast zijn geweest, en hij zou het nooit in zijn hoofd hebben gehaald haar zo te beledigen. Maar hij vatte de gewoonte op om onder aan Thomas’ brieven een paar regeltjes te schrijven, en als zij antwoordde, had zij ook altijd een paar regels voor hem.

Thomas droeg een miniatuurtje van haar bij zich, en hoewel hij zei dat het al enkele jaren oud was, had Edward het portretje van de jonge vrouw aandachtig bestudeerd en zich afgevraagd of haar haar echt die opmerkelijke goudblonde kleur had, en of ze echt op die manier glimlachte, zo mysterieus en met gesloten lippen.

Om een of andere reden dacht hij van niet. Ze leek hem geen vrouw met geheimen. Haar glimlach was waarschijnlijk vrolijk en ongedwongen. Edward had zelfs gedacht dat hij haar graag zou willen ontmoeten, als deze godvergeten oorlog voorbij was. Maar hij had daar nooit iets over tegen Thomas gezegd.

Dat zou vreemd zijn geweest.

Nu was Cecilia hier. In de koloniën. Wat volkomen onlogisch was, maar ja, wat was er wel logisch? Edward was gewond aan zijn hoofd, en Thomas was kennelijk vermist, en...

Edward dacht hard na.

... en hij was kennelijk getrouwd met Cecilia Harcourt.

Hij deed zijn ogen open en probeerde zijn blik scherp te stellen op de vrouw die met haar groene ogen op hem neerkeek.

‘Cecilia?’

Cecilia had drie dagen de tijd gehad om zich voor te stellen wat Edward Rokesby zou zeggen als hij eindelijk wakker werd. Ze had verschillende mogelijkheden bedacht, waarvan de waarschijnlijkste was: ‘Wie ben jij in godsnaam?’

Dat zou geen gekke vraag zijn geweest.

Want wat kolonel Stubbs ook dacht – en wat iedereen in dit nogal beroerd uitgeruste militaire hospitaal ook dacht – haar naam was niet Cecilia Rokesby, maar Cecilia Harcourt, en ze was zeer beslist niet getrouwd met de tamelijk knappe, donkerharige man die in het bed lag waar zij naast zat.

En hoe dat misverstand in de wereld was gekomen...

Misschien had het er iets mee te maken dat ze in het bijzijn van zijn bevelvoerend officier, twee soldaten en een griffier had verklaard dat zij zijn vrouw was.

Dat had haar op dat moment een goed idee geleken.

Ze was niet lichtvaardig naar New York vertrokken. Ze was zich terdege bewust van de gevaren van een reis naar de door oorlog verscheurde koloniën, om maar niet te spreken van de zeereis over de grillige Noord-Atlantische Oceaan. Maar haar vader was overleden, en toen had ze bericht ontvangen

dat Thomas gewond was geraakt, en toen was haar vervloekte neef op Marswell komen rondsnuffelen...

Ze kon niet in Derbyshire blijven.

Maar ze kon nergens naartoe.

Het was dus waarschijnlijk de enige onbesuisde beslissing geweest die ze in haar hele leven had genomen. Ze had de spullen uit haar ouderlijk huis bij elkaar gepakt, het zilver in de tuin begraven en een overtocht geboekt van Liverpool naar New York. Maar toen ze daar aankwam, was Thomas nergens te vinden.

Ze had zijn regiment opgespoord, maar niemand kon haar iets vertellen, en toen ze vragen bleef stellen, was ze door de hoge legerofficieren als een hinderlijke vlieg weggebonjourd. Ze was genegeerd, neerbuigend behandeld en waarschijnlijk belogen. Ze had bijna al haar geld opgebruikt, leefde op één maaltijd per dag en woonde in een pensionkamer, pal naast een vrouw die misschien wel of misschien niet een prostituee was.

(Dat ze mannelijke relaties onderhield stond vast; de vraag was alleen of ze ervoor werd betaald. En Cecilia moest zeggen dat ze hoopte dat dat wel zo was, want wat de vrouw ook deed, het klonk als verschrikkelijk veel werk.)

Maar toen Cecilia bijna een week lang niets had bereikt, hoorde ze een soldaat aan een andere soldaat vertellen dat er een paar dagen eerder een man naar het hospitaal was gebracht. Hij had een hoofdwond en was bewusteloos. Hij heette Rokesby.

Edward Rokesby. Dat kon niet anders.

Cecilia had de man nooit daadwerkelijk gezien, maar hij was de beste vriend van haar broer en ze had het gevoel dat ze hem kende. Ze wist bijvoorbeeld dat hij uit Kent kwam,

dat hij de tweede zoon van de graaf van Manston was, dat een jongere broer van hem bij de marine was en dat een andere broer op Eton zat. Zijn zus was getrouwd, maar zij had geen kinderen, en wat hij van thuis het meeste miste was de kruisbessenmousse van de kok.

Zijn oudere broer heette George, en het had haar verbaasd toen Edward had toegegeven dat hij hem zijn positie als erfopvolger niet benijdde. Bij een grafelijke titel kwam een ontstellend gebrek aan vrijheid kijken, had hij eens geschreven, en hij wist dat zijn plek in het leger was, om te vechten voor koning en vaderland.

Cecilia vermoedde dat een buitenstaander misschien geschokt zou zijn over de mate van intimiteit in hun correspondentie, maar zij had begrepen dat mannen in tijden van oorlog filosofisch werden. En misschien was het om die reden dat Edward aan het eind van de brieven die Thomas haar schreef kleine berichtjes van zichzelf had toegevoegd. Het had iets troostrijks om je gedachten met een onbekende te delen. Het was gemakkelijk om moedig te zijn tegen iemand die men nooit tegenover zich aan de dinertafel of in een salon zou aantreffen.

Dat veronderstelde Cecilia tenminste. Misschien schreef hij precies dezelfde dingen naar zijn familie en vrienden in Kent. Ze had van haar broer gehoord dat hij 'praktisch verloofd' was met zijn buurmeisje. Edward schreef vast ook brieven naar haar.

En het was niet zo dat Edward Cecilia echt schrééf. Het was begonnen met kleine citaatjes van Thomas: Edward zegt zus en zo, of: Ik moet er van kapitein Rokesby op wijzen dat...

De eerste paar waren verschrikkelijk grappig geweest, en

Cecilia, die op Marswell zat opgescheept met een groeiende stapel rekeningen en een ongeïnteresseerde vader, was blij met de onverwachte glimlach die zijn woorden op haar gezicht toeverden. Dus ze had in dezelfde trant geantwoord en kleine berichtjes aan haar brieven toegevoegd: Zeg alsjeblieft tegen kapitein Rokesby... En later: Ik heb zo het vermoeden dat kapitein Rokesby het leuk zou vinden om...

Toen, op een dag, zag ze dat aan de laatste brief van haar broer een paragraaf in een ander handschrift was toegevoegd. Het was een kort stukje, met weinig anders erin dan de beschrijving van wilde bloemen, maar het was afkomstig van Edward. Hij had het ondertekend met:

Uw toegenegen
Kapitein Edward Rokesby

Toegenegen.

Toegenegen.

Er was een dwaze glimlach op haar gezicht verschenen, en toen had ze zich een ongelofelijk uilskuiken gevoeld. Ze zat te zwijmelen over een man die ze nog nooit had ontmoet.

Maar ze kon er niets aan doen. Het deed er niet toe dat de zomerzon vrolijk op de meren scheen. Nu haar broer er niet was, leek het leven in Derbyshire altijd even grauw. Haar dagen gingen bijna zonder afwisseling van de ene in de andere over. Ze zorgde voor het huis, hield de uitgaven bij en zorgde voor haar vader, ook al merkte die dat nooit op. Soms was er een feest in het dorp, maar meer dan de helft van de mannen van haar leeftijd had een officiersaanstelling gekocht of zich vrijwillig aangemeld voor het leger, en op de dansvloer stonden altijd twee keer zo veel dames als heren.

Dus toen de zoon van een graaf haar schreef over wilde bloemen...

... maakte haar hart een sprongetje.

Werkelijk waar, ze had in geen jaren iets meegemaakt wat zo veel leek op een flirt.

Maar toen ze het besluit had genomen naar New York te reizen, had ze niet aan Edward Rokesby gedacht, maar aan haar broer. Toen die boodschapper was gekomen met het nieuws van Thomas' commandant...

Dat was de ergste dag van haar leven geweest.

De brief was natuurlijk gericht geweest aan haar vader. Cecilia had de boodschapper bedankt en ervoor gezorgd dat hij iets te eten kreeg, maar ze had niet gezegd dat Walter Harcourt drie dagen daarvoor onverwacht was overleden. Ze had de dubbelgevouwen envelop meegenomen naar haar kamer, de deur achter zich op slot gedaan en vervolgens een lange, beverige minuut naar de envelop gestaard voordat ze de moed had verzameld om haar vinger onder het zegel door te schuiven.

Haar eerste emotie was er een geweest van opluchting. Ze was ervan overtuigd geweest dat de brief haar zou vertellen dat Thomas dood was, dat er niemand meer op de wereld was van wie ze echt hield. Op dat moment leek het bijna een zegen dat hij gewond was.

Maar toen was neef Horace gearriveerd.

Het had Cecilia niet verbaasd dat hij was komen opdagen voor haar vaders begrafenis. Dat deed men nu eenmaal, zelfs als men geen bijzonder hartelijke banden met diens familie onderhield. Maar toen was Horace gebléven. En bij god, hij was zo irritant. Hij praatte niet, maar bralde en Cecilia kon geen stap zetten zonder dat hij achter haar aan kwam en ver-

klarde hoe diep bezorgd hij was over haar welzijn.

Het ergste was dat hij voortdurend opmerkingen maakte over Thomas, en hoe gevaarlijk het was voor een soldaat in de koloniën. Zouden ze allemaal niet enorm opgelucht zijn als hij terugkeerde om zijn rechtmatige plaats als eigenaar van Marswell in te nemen?

De onuitgesproken boodschap was natuurlijk dat als hij niet terugkwam, Horace alles zou erven.

Dat verdomde, stompzinnige onvervreemdbaar erfgoed. Cecilia wist dat ze haar voorvaderen hoorde te eren, maar bij god, als ze terug kon gaan in de tijd en haar betbetbet-overgrootvader kon vinden, zou ze hem de nek omdraaien. Hij had het land gekocht en het huis gebouwd, en het vanuit een waanidee over dynastieke grandeur tot een strikt onvervreemdbaar erfgoed gemaakt. Marswell ging over van vader op zoon, en anders ging het naar de eerstvolgende neef. Het maakte niet uit dat Cecilia er haar hele leven had gewoond, dat ze er elk hoekje en gaatje kende en dat de bedienden haar vertrouwden en respecteerden. Als Thomas overleed, zou neef Horace zich vanuit Lancashire op zijn prooi storten en alles inpikken.

Cecilia had geprobeerd hem onkundig te laten over Thomas' verwonding, maar dat soort nieuws kon men onmogelijk geheim houden. Blijkbaar had een goedbedoelende buur er iets over gezegd, want Horace had na de begrafenis nog geen dag gewacht voordat hij verklaarde dat hij als Cecilia's naaste mannelijke familielid de verantwoordelijkheid voor haar welzijn op zich moest nemen.

Het was duidelijk dat ze moesten trouwen, zei hij.

Née, had Cecilia gedacht, te geschokt om het hardop uit te spreken. Née, dat moesten ze beslist niet doen.

‘Je moet de feiten onder ogen zien,’ zei hij, terwijl hij een stap dichterbij deed. ‘Je bent alleen. Je kunt niet voor onbepaalde tijd zonder chaperonne op Marswell blijven wonen.’

‘Ik ga wel naar mijn oudtante,’ zei ze.

‘Sophie?’ vroeg hij laatdunkend. ‘Die is totaal ongeschikt.’

‘Mijn andere oudtante. Dorcas.’

Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Ik ken geen tante Dorcas.’

‘Dat kan kloppen,’ zei Cecilia. ‘Ze is de tante van mijn moeder.’

‘En waar woont ze?’

Aangezien ze volledig aan Cecilia’s fantasie ontsproten was, woonde ze nergens, maar de moeder van haar moeder was een Schotse, dus Cecilia zei: ‘In Edinburgh.’

‘Zou je je huis en haard verlaten?’

Als ze daarmee een huwelijk met Horace kon vermijden, ja.

‘Ik zal je wel tot rede brengen,’ gromde Horace, en voordat ze wist wat er gebeurde, kuste hij haar.

Toen hij haar losliet, haalde Cecilia diep adem en sloeg hem in zijn gezicht.

Horace sloeg terug, en een week later vertrok Cecilia naar New York.

De reis had vijf weken geduurd – voor Cecilia meer dan genoeg tijd om haar besluit achteraf vele malen in twijfel te trekken. Maar ze wist echt niet wat ze anders had moeten doen. Ze wist niet goed waarom Horace per se met haar wilde trouwen, terwijl de kans groot was dat hij Marswell toch wel zou erven. Het enige wat ze kon bedenken was dat hij in financiële problemen zat en ergens moest wonen. Als hij met Cecilia trouwde, kon hij onmiddellijk verhuizen en vervol-

gens vurig hopen dat Thomas nooit meer thuis zou komen.

Cecilia wist dat het een verstandige keus zou zijn om met haar neef te trouwen. Als Thomas inderdaad omkwam, zou ze in het geliefde huis van haar jeugd kunnen blijven wonen. En dan zou ze het kunnen doorgeven aan haar kinderen.

Maar o, lieve god, die kinderen zouden ook de kinderen van Horace zijn, en de gedachte om met die man het bed te delen... Nee, alleen al de gedachte om met die man een hús te delen...

Ze kon het niet. Marswell was het niet waard.

Maar ze zat in een zwakke positie. Horace kon haar niet echt dwingen zijn aanzoek te accepteren, maar hij kon haar het leven erg moeilijk maken, en in één ding had hij gelijk: ze kon niet voor onbepaalde tijd zonder chaperonne op Marswell blijven wonen. Ze was meerderjarig – nog maar net, met haar tweeëntwintig jaar – en haar vrienden en burens zouden haar gezien de omstandigheden wel wat speling geven, maar een jonge vrouw alleen nodigde uit tot roddelpraat. Als haar reputatie haar lief was, zou ze moeten vertrekken.

De ironie van de situatie maakte dat ze wel kon gillen. Ze beschermde haar goede naam door in haar eentje een oceaan over te steken. Ze hoefde er alleen maar voor te zorgen dat niemand in Derbyshire het te weten kwam.

Maar Thomas was haar oudere broer, haar beschermer, haar beste vriend. Voor hem zou ze een reis maken die zelfs in haar eigen ogen roekeloos en misschien vruchteloos was. Mannen stierven veel vaker aan infecties dan aan de verwondingen die ze op het slagveld opliepen. Ze wist dat haar broer wellicht niet meer zou leven als ze in New York aankwam.

Ze had alleen niet verwacht dat hij wég zou zijn.

En te midden van deze maalstroom van frustratie en hul-

peloosheid had ze gehoord van Edwards verwonding. Gedreven door een brandende behoefte iémand te helpen, was ze vastberaden naar het hospitaal gestapt. Als ze dan niets voor haar broer kon doen, zou ze god nog aan toe voor zijn beste vriend zorgen. Deze reis naar de Nieuwe Wereld zou niet voor niets zijn.

Het hospitaal bleek een kerk te zijn die door het Britse leger was gevorderd. Dat was al vreemd genoeg, maar toen ze vroeg of ze Edward kon zien, werd haar ondubbelzinnig te verstaan gegeven dat ze niet welkom was. Kapitein Rokesby was een officier, kreeg ze van een wachtpost met een dunne, puntige neus te horen. Hij was de zoon van een graaf, en veel te belangrijk voor bezoekers van de plebejische soort.

Cecilia stond er nog over na te denken wat hij daar in godsnaam mee bedoelde, toen hij hooghartig op haar neerkeek en haar vertelde dat kapitein Rokesby alleen bezoek mocht ontvangen van militair personeel en familie.

En op dat moment had Cecilia eruit geflapt: ‘Ik ben zijn vrouw!’

En toen ze dát eenmaal had gezegd, was er geen weg meer terug.

Achteraf bezien was het een wonder dat ze ermee wegwkwam. Ze was waarschijnlijk zonder pardon buiten de deur gezet als Edwards commandant er niet was geweest. Kolonel Stubbs blonk niet uit in hartelijkheid, maar hij wist van de vriendschap tussen Edward en Thomas, en het had hem niet verbaasd te horen dat Edward met de zus van zijn vriend was getrouwd.

Voordat Cecilia de kans had gehad om na te denken, diste ze een verhaal op dat ze elkaar per brief het hof hadden gemaakt en op een schip met de handschoen waren getrouwd.

Verbazingwekkend genoeg geloofde iedereen haar.

Ze had geen spijt van haar leugens. Het viel niet te ontkennen dat Edward onder haar zorg vooruit was gegaan. Ze had zijn voorhoofd natgemaakt wanneer hij koorts had en ze had zijn gewicht zo goed ze kon regelmatig verplaatst om doorliggen te voorkomen. Het was waar dat ze meer van zijn lichaam had gezien dan gepast was voor een ongetrouwde dame, maar de maatschappelijke regels moesten in oorlogstijd ongetwijfeld wijken.

En niemand zou het weten.

Niemand zou het weten. Dit herhaalde ze bijna elk uur voor zichzelf. Ze bevond zich meer dan achtduizend kilometer van Derbyshire. Iedereen die ze kende dacht dat ze was vertrokken om haar ongetrouwde tante te bezoeken. Bovendien verkeerden de Harcourts niet in dezelfde kringen als de Rokesby's. Ze veronderstelde dat mensen die graag roddelden over de hogere kringen, Edward misschien als een belangwekkend persoon zouden beschouwen, maar zij was dat beslist niet, en het leek onmogelijk dat verhalen over de tweede zoon van de graaf van Manston het piepkleine Matlock Bath zouden bereiken.

En wat betreft de vraag wat ze zou doen als hij eindelijk wakker werd...

Wel, in alle eerlijkheid was ze daar nog niet helemaal uit. Maar uiteindelijk bleek dat helemaal niet uit te maken. Ze had in gedachten honderd verschillende scenario's de revue laten passeren, maar er was er niet één bij waarin hij haar herkende.

'Cecilia?' zei hij. Hij keek met knipperende ogen naar haar op, en even stond ze perplex, totaal van haar stuk gebracht door zijn blauwe ogen.

Ze had het kunnen weten.

Toen beseftte ze hoe belachelijk het was om dat te denken. Er was geen enkele reden waarom ze de kleur van zijn ogen had moeten weten.

Maar toch. Op de een of andere manier...

Het leek iets wat ze had moeten weten.

‘Je bent wakker,’ zei ze onnozel. Ze probeerde meer te zeggen, maar het geluid bleef in haar keel steken. Ze had de grootste moeite om adem te halen, overweldigd door emoties waarvan ze niet eens had beseft dat ze ze had. Ze boog voorover en raakte met trillende hand zijn voorhoofd aan. Waarom wist ze niet, hij had al bijna twee dagen geen koorts. Maar ze werd overweldigd door de behoefte hem aan te raken, met haar handen te voelen wat ze met haar ogen zag.

Hij was wakker.

Hij lééfde.

‘Geef hem ruimte,’ beval kolonel Stubbs. ‘Haal de dokter.’

‘Haalt ú de dokter,’ snauwde Cecilia, die eindelijk weer een beetje tot zichzelf kwam. ‘Ik ben zijn vr...’

Haar stem haperde. Ze kon de leugen niet over haar lippen krijgen. Niet waar Edward bij was.

Maar kolonel Stubbs concludeerde zelf wat ze had willen zeggen en nadat hij iets grofs had gemompeld, beende hij weg om een dokter te gaan zoeken.

‘Cecilia?’ zei Edward weer. ‘Wat doe jij hier?’

‘Ik zal alles straks uitleggen,’ fluisterde ze gehaast. De kolonel zou snel terugkomen, en ze deed haar verklaring liever niet met publiek erbij. Maar hij mocht haar niet verraden, dus ze voegde eraan toe: ‘Maar doe nu even...’

‘Waar ben ik?’ onderbrak hij haar.

Ze pakte een extra deken. Hij had een extra kussen nodig,

maar daar waren er te weinig van, dus ze moesten het doen met een deken. Ze hielp hem een stukje overeind, stopte de deken achter zijn rug en zei: 'Je bent in het hospitaal.'

Hij keek twijfelachtig om zich heen. De architectuur was uitgesproken kerkelijk. 'Met een gebrandschilderd raam?'

'Het is een kerk. Of nee, het wás een kerk. Nu is het een hospitaal.'

'Maar waar?' vroeg hij, iets té dringend.

Haar handen vielen stil. Er klopte iets niet. Ze draaide haar hoofd iets naar hem toe, precies genoeg om hem aan te kunnen kijken. 'We zijn in New York City.'

Hij fronste zijn wenkbrauwen. 'Ik dacht dat ik ...'

Ze wachtte, maar hij maakte zijn zin niet af. 'Je dacht dat je wát?' vroeg ze.

Hij staarde even leeg voor zich uit en zei toen: 'Ik weet het niet. Ik zou...' Zijn woorden stierven weg en zijn gezicht vertrok. Het was bijna alsof het hem pijn deed om zo hard na te denken.

'Ik zou naar Connecticut gaan,' zei hij ten slotte.

Cecilia ging langzaam rechtop zitten. 'Je bént naar Connecticut gegaan.'

Zijn lippen weken uiteen. 'O ja?'

'Ja. Je bent daar meer dan een maand geweest.'

'Wat?' Er flitste iets door zijn ogen. Cecilia dacht dat het misschien angst was.

'Weet je dat niet meer?' vroeg ze.

Hij begon met zijn ogen te knippen, veel sneller dan normaal. 'Meer dan een maand, zeg je?'

'Dat hebben ze me verteld. Ik ben hier nog niet zo lang.'

'Meer dan een maand,' zei hij weer. Hij begon zijn hoofd te schudden. 'Hoe kan dat...'